

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/59/2017
Identifikačné číslo spisu: 6714010242
Dátum vydania rozhodnutia: 24.09.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Štefan Michálik
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6714010242.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Viliama Dohňanského, v trestnej veci obvineného X. X. pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., na neverejnom zasadnutí 24. septembra 2018 v Bratislave o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 3. júna 2016, sp. zn. 3To/46/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného X. X. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo 17. februára 2016, sp. zn. 5T/60/2014, (ďalej len ako „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“), bol obvinený X. X. uznaný vinným z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

dňa 22. novembra 2013 v čase okolo 10.20 hod. v obci E., okres A., na miestnej komunikácii pred kostolom, bezdôvodne fyzicky napadol L. E., nar. XX. T. XXXX tým spôsobom, že ju najprv najmenej štyrikrát udrel do oblasti tváre otvorenou dlaňou a následne ju kopol do zadnej časti tela, čím L. E., nar. XX. T. XXXX, trvale bytom E. XX, nespôsobil zranenia vyžadujúce si práceneschopnosť, avšak táto z rozrušenia a strachu pred ďalším konaním X. X. privolala hliadku polície.

Obvinenému bol za to podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 a § 46 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiacov, výkon ktorého súd podmienene odložil podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. obvinenému určil skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 3. júna 2016, sp. zn. 3To/46/2016, (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného zamietol.

Obvinený nespĺňajúc podmienku obligatórneho zastúpenia obhajcom v dovolacom konaní podľa § 373 ods. 1, ods. 2 Tr. por., podal v predmetnej veci dovolanie dňa 13. septembra 2016. Po tom čo mu bol súdom dňa 20. decembra 2016 ustanovený obhajca, prostredníctvom tohto napadol uznesenie krajského

súdu dovolaním dňa 31. januára 2017 z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/, písm. d/, písm. i/ Tr. por.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. obvinený odôvodnil porušením ustanovenia § 37 ods. 2 Tr. por. o povinnej obhajobe. Je toho názoru, že obhajca mu mal byť ustanovený už od momentu vznesenia obvinenia, nakoľko jeho spôsobilosť náležite sa obhajovať bola výrazne limitovaná v priebehu celého konania, a to najmä z dôvodu, že je osobou vyššieho veku, keďže v čase začatia stíhania mal 62 rokov. Zároveň zdravotný stav obvineného, ktorý bol orgánom činným v trestnom konaní známy takmer od prvopočiatku vyšetrovania svedčil o dôvodnosti ustanovenia obhajcu. Z odborného posudku o invalidite vypracovaného F. dňa 5. apríla 2012 vyplýva, že obvinený v júli 2011 utrpel mozgový infarkt, v dôsledku ktorého mu bola priznaná miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť na úroveň 50%. V tomto posudku sa tiež uvádza, že v relevantnom čase trpel poruchami osobnosti a správania zapríčinenými chorobu, poškodením a dysfunkciou mozgu a podľa psychologického nálezu z 3. februára 2012 trpel stredne ťažkou „organickou deterioráciou IMF“ a ťažkým depresívnym prežívaním. Na podklade uvedeného je obvinený toho názoru, že možnosť praktickej realizácie jeho procesných práv ako obvineného bola zásadným spôsobom sťažená, resp. znemožnená, pričom oprávnenie zvoliť si obhajcu bolo v jeho prípade limitované nedostatočnými prostriedkami na úhradu trov obhajoby, keďže jeho mesačný príjem v rokoch 2011 až 2013 predstavoval výlučne invalidný dôchodok vo výške 150 €.

Za závažné porušenie práva na obhajobu obvinený považuje aj tú skutočnosť, že v konaní neboli vykonané žiadne dôkazy, na podklade ktorých by bolo možné ustáliť, či s ohľadom na jeho zdravotný stav bol vôbec objektívne schopný napadnúť poškodenú ňou uvádzaným spôsobom. Zároveň konajúce súdy nevykonali žiadne dokazovanie v otázke posúdenia vierohodnosti výpovede poškodenej, a to aj napriek tomu, že obvinený opakovane poukazoval na jej predchádzajúce psychiatrické liečenie.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por. je v tomto konaní podľa obvineného daný tým, že hlavné pojednávanie zo 4. februára 2015 sa konalo bez osobnej prítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky, pretože obvinený na toto hlavné pojednávanie nebol riadne predvolaný.

Vo vzťahu k namietanému dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. obvinený uvádza, že konajúce súdy pochybili, keď konštatovali, že svojím konaním naplnil všetky formálne znaky prečinu výtržníctva a tiež materiálny znak tohto prečinu. K tomuto záveru súdy podľa názoru obvineného dospeli na základe neúplného zistenia skutkového stavu a nesprávneho vyhodnotenia vykonaných dôkazov v rozpore s § 2 ods. 12 Tr. por., keď nijako nevzali do úvahy rozdielny popis skutku uvádzaného poškodenou a menovanými svedkami, ktorí predmetný skutok popisovali odlišne; skutočnosť, že svedkovia F. B. a E. B. nevedeli uviesť, kedy sa mal skutok udiať; výpoveď svedka P. B., na hlavnom pojednávaní dňa 4. februára 2015, na ktorom potvrdil tú skutočnosť, že svedok F. O. v jeho prítomnosti povedal, že nevie, prečo ho poškodená „volá na súd, že on o ničom nevie“ ani výpoveď F. X., ktorá ako najbližší svedok incidentu medzi osobou obvineného a poškodenou nielenže neuviedla, že sa nevie vyjadriť či sa medzi obvineným a poškodenou odohralo aj niečo iné ako rozhovor, ale tiež uviedla, že pri odchode z miesta skutku nevidela žiadne iné osoby. Bez ohľadu na to či popretie akýchkoľvek vedomostí pána O. o incidente pred pánom B. je s ohľadom na jeho výpoveď z 12. januára 2015 irelevantné, je obvinený toho názoru, že bolo potrebné zobrať na zreteľ aj tú časť jeho výpovede, v ktorej uviedol, že bezprostredne po skutku mal stáť spolu s poškodenou pred poštou bez zjavných známkov predchádzajúceho konfliktu, z čoho plynie, že i v prípade, ak by sa obvinený skutku dopustil, tak nemožno konštatovať, že sa dopustil výtržnosti, ktorá predpokladá narušenie verejného pokoja a poriadku závažným spôsobom - hrubo. Súd sa podľa obvineného nezaoberal dôveryhodnosťou svedkov, pričom obvinený v tejto súvislosti poukázal, že poškodená bola v minulosti opakovane liečená na psychiatrii a že svedecké výpovede potvrdzujúce verziu poškodenej, by mohli súvisieť s peňažnými pôžičkami poskytovanými v minulosti poškodenou svedkom, ktorú skutočnosť síce poškodená poprela, avšak bola potvrdená svedkami F. B. a F. O.. Nesprávnym vyhodnotením skutkového stavu súdy podľa obvineného porušili zásadu in dubio pro reo v zmysle § 2 ods. 4 Tr. por.

Obvinený ďalej uviedol, že súdy pri riadnom hodnotení dôkazov nemohli dospieť k záveru, že jeho konanie naplnilo formálne znaky skutkovej podstaty prečinu výtržníctva, pretože z vykonaných dôkazov neplynie, že by sa dopustil výtržnosti, t. j. akýmkoľvek spôsobom narušil verejný pokoj, poriadok a už vôbec nie kvalifikovaným spôsobom, a síce závažným spôsobom - hrubo a navyše obvinený poukázal na absenciu materiálneho znaku. Totiž zo žiadneho vykonaného dôkazu nevyplýva, že by konanie obvineného bolo čo i len spôsobilé akokoľvek narušiť verejný poriadok a už vôbec nie, že takéto kvalifikované narušenie skutočne spôsobilo - dotklo sa objektu chráneného skutkovou podstatou prečinu výtržníctva, skôr naopak. U pozorujúcich konanie obvineného nevyvolalo negatívne reakcie a súčasne nenarušilo verejný poriadok. Takúto reakciu nemalo spôsobiť ani u samotnej poškodenej, ktorá vypovedala, že v januári 2014 za obvineným proaktívne prišla s cieľom vyjasniť si predmetný incident, ospravedlniť sa obvinenému. K prečinu podľa obvineného nemohlo dôjsť ani s ohľadom na okolnosti, za ktorých došlo k spáchaniu skutku a spôsobené následky. Ak by konajúce súdy aj napriek všetkému dospeli k záveru o spáchaní inkriminovaného skutku, tak tento je nevyhnutné považovať nanajvýš ako vybočenie z rámca obvyklej reakcie na konfliktnú situáciu a toto posúdiť ako priestupok. Obvinený v tejto súvislosti poukazuje na uznesenia okresného súdu zo 4. februára 2015 a 11. septembra 2015, sp. zn. 5T/60/2014, ktorými bola táto vec neprávoplatne postúpená na prejednanie ako priestupku. Záver o kvalifikácii skutku ako prečinu podľa obvineného nepodporujú argumenty nižších súdov, že incident pozorovalo viacero osôb za denných podmienok a na mieste verejnosti prístupnom, pričom išlo o fyzický konflikt medzi mužom a ženou, a to z dôvodu, že väčšina druhovo podobných skutkov sa odohráva na mieste verejnosti prístupnom za prítomnosti viacerých osôb a medzi osobami rozdielneho pohlavia. S ohľadom na subsidiaritu trestnej represie a princíp ultima ratio tak skutok za vyššie uvedených podmienok, by nemal byť postihovaný prostriedkami trestného práva. Obvinený nakoniec uvádza, že skutok, za ktorý bol odsúdený, nemohol u poškodenej spôsobiť prekvapenie a stres, lebo inak by nebola na ošetrení a nezavolała by políciu. Aj keby tomu tak nebolo, vnútorné prežívanie poškodeného nie je zákonným znakom prečinu. V konaní ani nebolo preukázané, či políciu volala skutočne poškodená, alebo jej brat.

V zmysle toho obvinený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len ako „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) navrhol, aby sa rozsudkom vyslovil, že podľa § 386 ods. 1 Tr. por. bol uznesením krajského súdu porušený zákon v ustanovení § 319 Tr. por. v neprospech obvineného, aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil v celom rozsahu napadnuté uznesenie krajského súdu ako aj rozsudok okresného súdu, a aby podľa § 388 ods. 1 okresnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Zvolen sa k dovolaniu obvineného vyjadrila podaním z 21. júna 2017, v ktorom uviedla, že toto považuje za nedôvodné a v rozpore s § 368 Tr. por. a nasledujúcimi ustanoveniami, najmä s ohľadom na namietanie dôkaznej situácie a hodnotenie dôkazov. Je toho názoru, že v súlade so zákonom vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že predmetného konania sa dopustil obvinený, pričom jeho konanie naplnilo všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.

V prípade namietaného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. prokurátorka uviedla, že obvinený bol v prípravnom konaní a tiež opakovane na hlavných pojednávaniach poučený o svojich právach, okrem iného aj o práve na obhajcu. Ani v jednom prípade však obvinený neprejavil takúto žiadosť, a preto nie je zjavné, z čoho vychádza predpoklad uvedený v dovolaní, že tomuto mal byť obhajca ustanovený, keď v posudzovanom prípade ide v podstate o jednoduchú, právne nenáročnú vec a najmä vo veci neboli dané dôvody povinnej obhajoby v zmysle § 37 Tr. por., keďže išlo o konanie o prečine, obvinený nebol ani vo väzbe, ani pozbavený právnej spôsobilosti a neboli naplnené taxatívne uvedené dôvody tohto ustanovenia.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por. prokurátorka uviedla, že z oboznámenia zákonného sudcu na hlavnom pojednávaní konanom dňa 4. februára 2015 vyplýva, že boli splnené všetky zákonné podmienky na konanie hlavného pojednávania v neprítomnosti obvineného, a to vrátane

vyrozmene o termíne hlavného pojednávania a tiež zákonného poučenia, že súd v prípade, ak sa na hlavné pojednávania nedostaví, bude konať v jeho neprítomnosti, ak nepredloží také ospravedlnenie, ktoré by bolo akceptovateľné.

Rovnako negatívny postoj zaujala prokurátorka k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Nestotožňuje sa s tvrdením obvineného, že svojím konaním sa mohol dopustiť maximálne priestupku, a teda že vo veci neboli naplnené materiálne a formálne znaky žalovaného prečinu, čo prokurátorka odôvodňuje poukázaním na závery nižších súdov a tiež s ohľadom na osobu obvineného a konanie popísané v skutku. Obvinený sa podľa jej slov dovolaním domáha prehodnocovania skutkových zistení.

V zmysle tohto prokurátorka okresnej prokuratúry najvyššiemu súdu navrhla dovolanie obvineného odmietnuť postupom podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila aj poškodená podaním z 26. júna 2017. Konanie vedené pred nižšími súdmi považuje za zákonné a rozhodnutia týchto súdov za správne. Predmetné dovolanie je podľa jej názoru bezdôvodné, a preto ho navrhuje odmietnuť.

Najvyšší súd ako dovolací súd (§ 377 Tr. por.) spis a dovolanie predbežne preskúmal v zmysle § 378 Tr. por. a zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2, § 372 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), podala ho oprávnená osoba (§ 369 ods. 2 písm. b/, § 373 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom mieste (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), dovolanie má náležitosti predpokladané zákonom (§ 374 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. por.). Súčasne však dovolací súd zistil, že je dôvod na odmietnutie dovolania z dôvodu uvedeného v § 382 písm. c/ Tr. por., lebo nie sú splnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených pochybení, pričom má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštanca.

Pokiaľ ide o vyššie uvádzanú viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, tak tu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo podľa § 374 ods. 1 Tr. por. a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Tr. por., alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por., bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por. (uznesenie najvyššieho súdu zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 120/2012).

Podľa § 371 ods. 4 Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Vo vzťahu k vecným výhradám uplatneným v rámci dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Tr. por. najvyšší súd, vychádzajúc z trestného spisu, konštatuje, že obvinený tieto nenamietal v odvolacom konaní ani v konaní jemu predchádzajúcom, a preto sa dovolací súd týmito námietkami vecne nezaoberal, resp. neskúmal ich dôvodnosť v súlade s citovaným ustanovením § 371 ods. 4, veta

prvá Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že nie je predmetom skúmania dovolacieho súdu, akým spôsobom sa súdy nižších stupňov vysporiadali s hodnotením jednotlivých dôkazov, resp. aké závery z vykonaného dokazovania vyvodili, pretože tu ide o otázky skutkového charakteru, ktoré sú v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. < z dovolacieho konania vylúčené. Uvedené pritom rovnako platí i pre odmietnutie vykonania obvineným navrhovaných dôkazov (uznesenie najvyššieho súdu z 15. decembra 2009, sp. zn. 2 Tdo 45/2009 <., publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 21/2010). Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa, pričom jeho skutkové závery môže dopĺňať, upravovať alebo meniť iba súd odvolací (§ 322 ods. 3 a § 326 ods. 5 Tr. por.). Len s poukazom na nesúhlas s hodnotením dôkazov, resp. odmietnutím vykonania navrhovaných dôkazov, nemožno vyvodzovať tento dovolací dôvod, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2012, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 47/2014).

K vecným výhradám obvineného, ktoré podradil pod naposledy uvedený dovolací dôvod najvyšší súd konštatuje, že tieto námietky, resp. ich povaha, je sčasti skutková. Ide o dovolaciu argumentáciu spočívajúcu v namietaní neúplnosti zistenia skutkového stavu a tiež nesprávnosti vyhodnotenia vykonaných dôkazov (viď osobitne bod 2.1 dovolania). Obvinený sa týmito výhradami v podstate domáha iného hodnotenia dôkaznej situácie, čo sa však vymyká z obsahového rámca dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ako je uvedené vyššie.

V rámci predmetného dôvodu však obvinený súdom nižšieho stupňa zároveň vytkol, že pri akceptácii ustáleného skutku, jeho konanie nenapĺňa všetky formálne znaky prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a súčasne v jeho prípade absentuje materiálny znak tohto trestného činu. Súdy sa vôbec nezaoberali otázkou aplikácie materiálneho korektívu, pričom konanie obvineného nedosahuje parametre „hrubej neslušnosti“. Obvinený podľa vlastného videnia svojím konaním nemohol narušiť verejný pokoj a poriadok.

Dovolací súd k tomu uvádza, že trestného činu výtržníctva sa podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. dopustí ten, kto slovnou alebo fyzicky, verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom sa dopustí hrubej neslušnosti alebo výtržnosti najmä tým, že napadne iného.

Objektom predmetného trestného činu je záujem na ochrane pokojného občianskeho spoluzitia pred závažnejšími útokmi narúšajúcimi verejný pokoj a poriadok. Spravidla sú ale výtržníctvom ohrozované aj ďalšie chránené záujmy, najmä zdravie ľudí, cudzí majetok, česť, morálka, dôstojnosť ľudí a podobne (tzv. sekundárny objekt). Objektívna stránka trestného činu spočíva v konaní páchatel'a, ktoré môže mať dve formy, a to hrubú neslušnosť alebo výtržnosť, ktorej sa páchatel' dopustí verbálne alebo fyzicky, verejne alebo na mieste prístupnom verejnosti (konkrétne konanie páchatel'a môže napĺňať súčasne obe tieto formy). Hrubou neslušnosťou sa rozumie konanie, ktorým sa závažným spôsobom porušujú pravidlá občianskeho spoluzitia a zásady občianskej morálky (ide napr. o hanobenie historickej alebo

kultúrnej pamiatky, hrubé rušenie zhromaždenia občanov, prípadne hrubé útoky na česť a vážnosť občana) a výtržnosťou konania, ktoré závažným spôsobom narušuje verejný pokoj a poriadok, pričom je preň typický zjavne neúctivý a nedisciplinovaný postoj páchatel'a k zásadám občianskeho spoluzitia. Spravidla ide o násilný alebo slovný prejav takého charakteru, že hrubo uráža, vzbudzuje obavy o bezpečnosť zdravia, majetku alebo výrazne znižuje vážnosť väčšieho počtu osôb súčasne prítomných. Subjektom môže byť ktokoľvek a z hľadiska zavinenia ide o úmyselný trestný čin.

Miestom verejne prístupným sa chápe miesto, na ktoré má prístup široký okruh ľudí, takže výtržnosť môžu postrehnúť viacerí ľudia. Prístupnosťou sa rozumie možnosť (nie nevyhnutnosť) vidieť a počuť prejav páchatel'a.

Keďže v posudzovanom prípade ide o prečin, je potrebné sa dôsledne zaoberať tým, či predmetné konanie je s poukazom na ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zák. trestným činom alebo so zreteľom na jeho intenzitu a ďalšie okolnosti, prípadne len priestupkom. Záver o tom, či pri prečine je zároveň prítomný materiálny korektív, je vždy otázkou právnou.

Obvinený sa v predmetnej trestnej veci na mieste verejnosti prístupnom, a síce na miestnej komunikácii pred kostolom v obci E. dopustil výtržnosti najmä tým, že napadol inú osobu ženského pohlavia spôsobom, že ju najprv najmenej štyrikrát udrel do oblasti tváre otvorenou dľaňou a následne ju kopol do zadnej časti tela. Týmto konaním obvinený u napadnutej osoby vyvolal pocit rozrušenia a strachu pred ďalším konaním, v dôsledku čoho táto osoba privolala hliadku polície.

K obvineného námietke, že vyvodu trestnej zodpovednosti bráni materiálny korektív v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák., je potrebné uviesť, že spôsob vykonania činu, okolnosti, za ktorých bol spáchaný, miera zavinenia a pohnútky páchatel'a a následky jeho konania nemožno z hľadiska závažnosti hodnotiť ako nepatrnú, ale stupeň závažnosti po vyhodnotení vyššie uvedených kritérií je vyšší ako nepatrný a konanie obvineného v súlade s tým treba definovať ako prečin.

Dovolací súd, uvedomujúc si viackrát spomínanú viazanosť skutkovými zisteniami, poukazuje na závery prezentované už v odôvodnení uznesenia krajského súdu z 27. mája 2015, sp. zn. 3To/50/2015, ktorým bolo zrušené uznesenie okresného súdu o postúpení veci na priestupkové konanie. V tomto rozhodnutí sa konajúci súd jasne vyjadril, že nie je možné prehliadnúť, akým spôsobom, na akej osobe a v akom prostredí sa obvinený dopustil skutku, keď tohto incidentu boli prítomné viaceré osoby, bol spáchaný za denných podmienok a na mieste verejnosti prístupnom, pričom súčasne nemožno prehliadnúť ani skutočnosť, ako toto správanie obvineného zapôsobilo na poškodenú, ktorá s obvineným predtým údajne vychádzala susedsky, priateľsky, no toto konanie ju vážnym spôsobom prekvapilo a vystresovalo. Ako ďalej dôvodí krajský súd, keby išlo o konanie zanedbateľné, poškodená by zrejme nebola na lekárskom ošetrovaní a tiež by neprivolala pre zanedbateľné nedorozumenie políciu, zvlášť, keď išlo o konanie obvineného ako muža vo vzťahu k žene na verejnosti. Obvinený údajne výhrady voči správaniu sa poškodenej neriešil slovným dohovorom, ktoré by v prípade jeho vulgárnejšieho prejavu mohli naplniť skutkovú podstatu priestupku, ale rovno fyzicky zaútočil na poškodenú, a to nie len jednou fackou, resp. menej ráznym spôsobom fyzického napadnutia, ale celkom dôrazne poškodenú opakovane fyzicky napadol. Krajský súd na túto argumentáciu nadviazal aj v odôvodnení dovolaním napadnutého uznesenia, a preto neobstojí námietka obvineného spočívajúca v tom, že konajúce súdy sa vôbec nezaoberali otázkou prípadnej aplikácie materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Tr. zák.

Zo skutku tak, ako bol v predmetnom konaní ustálený nižšími sudmi, teda vyplýva, že jeho právna kvalifikácia celkom správne zodpovedá prečinu výtržníctva v zmysle ustanovenia § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.

Najvyšší súd na neverejnom zasadnutí nariadenom podľa § 381 Tr. por. dovolanie obvineného odmietol podľa § 382 písm. c/ Tr. por., keďže je zjavné, že nie sú dané uplatnené dôvody dovolania, ako je uvedené vyššie.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.